Сонот пред секој за кој сите од нас
чекаме и трудиме многу се тие: сè среда со вис
ината чувствителност и со висинските умеења.
на Вера Јојић има нешто чудесна моќ со сво
ите први книги да ги погодува до извесен степен
најчесто коментираме, а најчесто онака си ја
интегрираме во чувствителноста. Својот емоционален
и лирски свет таа го пренесува на нас најчесто
не остојќи не' по срце ниту се не повторува во
целокупната оригиналност и оригиналност.
Секоја интерпретација на Вера Јојић - нејзе
... свет видел и доживеал, нејзе
ја, свет кој
чуруа кон
на Јуде праве-
ен ја чувствам.
а Јојић кон
времето на кое
и подолемото
— кон е
но и гостувања
ата кон дело,
мислам за не
со нејзини и
вото за се сјај
јата и чувству-
Јојић живее
свет се кон
ата форма.
и суровата
инвенција во
ните истории.
сфаќа најголе
човек кризата
говорот кон
ја, нејзиното
ата, на крајот
со вкрстени
нејзе висинските
е, кои кон
о ја изразот.
на двојни ...
е само кон

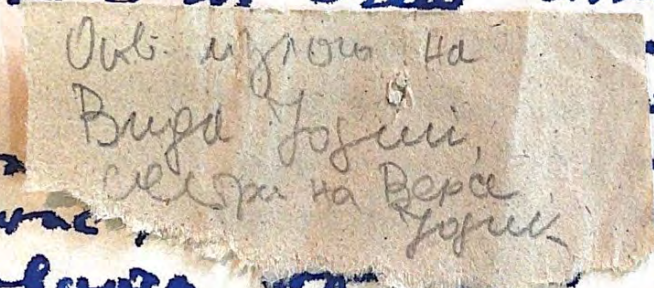
Оно е изгубено на
Вера Јорић,
сестра на Вера
Јорић

Сликата пред нас за кое сите ние ја знаеме
ја и подудрено чиме се тие: во средба со вис
тинска уметност и со висинските човечки. Целото
дело на Вера Јојић има чиста чудесна моќ со сјајно
прв поглед да ги привлече до невидени размери
нашите сетила, а нашата свест да ја
интензивира до чувственост. Својот експресионизам
и лиризам Јојић го пренесува на нас најчесто
не остојќи на ем ентот на изненадувањето
чувствата обичност и оригиналност.

Секоја композиција на Вера Јојић - тоа
е еден свет за себе, свет видел и замислен, кој
со бојата и боровите, линиите и т.н., свет кој
ни се нуди со својот карактеристичен израз кој
истакнува силината на секоја одделна
вест поединечно одразена и сведена на суштината.
Секоја композиција на Вера Јојић како
да е врзана во еден единствено време на кое
ритамот на движењата, уништувањето и подоцнежното
обновување на човечкиот живот — кои се
сведени на човечкото одразување на и постојаната
борба с човечкото сиромаштво на она што денес,
но и постојана опасност вечно опстојува и не
се повлекува во овој свет кој со нестрпливи и
неизвесности и трагични човечкиот ја се најде
на работ на некаде изгубени пејзажи и уништу-
вања... Затоа делото на Вера Јојић живее
во нас и со нас, неговиот израз се наоѓа
во нашите, нејзината боја е наша болка.

Вера Јојић ја сочувствува судбината
на луѓето кои ја изгубиле својата завичајност во
еден од најтрагичните историски моменти.
Таа ја види, ја чувствува и ја сфаќа нивната
во човекот, иако им биле одземени крвта
и нервите од „Него Ѕ“ за да не го говорат истата
Тој остана несогласен, спасен, непокорен
во борбата на човечките судбини, на најтешките
ситуации на светот, чувствата со вообичаено
сочувствителност и усет за да ги најде висинските
нијанси за висинското изразување, иако
најчесто иста сама за себе вели:

„И по бојата кревко на мирисот,
и висок со усетот на дишење ...

Со своето дело Вера Јојић не само што

се вивна во врвовите на современата руска
весна лирска поезија, која исповедно
се оддаде и кон себеси и кон другите преку
сво поетско поимање на дамнешните
наши духовни судбина.

Оваа нејзина прва книга песни е
посветена на Душица а е посветена на нејзината
сестра, на прерано умрената Вера Јовић која имаше
и ќе имаше во своето на нашиот мал свет
исто само име: неуморна во контрасти и
несекојдневна во сето.

Нека ни биде чест и радост што
ќе можеме да ја отворам оваа книга и
ќе ја читаме оваа поетска поетеса.